

ת"פ 26040/03/16 - מדינת ישראל נגד ס א - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

25 יוני 2018

ת"פ 26040-03-16 מדינת ישראל נ' א

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד איה קמושבץ - נוכח

נגד

ס א - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד נתן טרבלסי - נוכח

גזר דין

המאשימה

הנאשם

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן הכולל שלושה אישומים בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 (2 עבירות); **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין ו**סיוע לחבלה חמורה** לפי סעיפים 31 + 333 לחוק העונשין.
2. **באישום הראשון** נטען כי, במועד הרלוונטי הנאשם והמתלוננת היו בני זוג במשך כשנתיים, וכי מר ז ע היה חברו של הנאשם. וכך, ביום 19.02.2016 בשעה 22:00 לערך, יצאו הנאשם, המתלוננת וע' לבלות יחד, כאשר ע' מסיע אותם ברכבו. באותה עת, הבטיחה המתלוננת לדודתה כי תשוב לביתה (שם התגוררה הלה באותה העת) עד לשעה 02:00 לפנות בוקר. בסמוך לשעה 02:00, בעת שישבו השלושה בחורשה שמיקומה אינו ידוע, המתלוננת ביקשה לחזור הביתה. אולם, הנאשם התנגד לכך והתעקש כי יחזרו בשעה 05:00. בסמוך לשעה 04:00, החל וויכוח בין הנאשם למתלוננת, כאשר הראשון נטל את מכשיר הנייד של המתלוננת וביקש להכותה, אולם ע' מנע זאת הימנו והסיע אותם לבית דודתה של המתלוננת. בעת הגעתם לדירת הדודה, הנאשם עלה לכיוון הדירה, אולם המתלוננת נשארה ברכבו של ע', תוך שביקשה ממנו שיסיע אותה משם על מנת להימנע מתקיפתה על ידי הנאשם. משכך, ולאחר שהמתלוננת נסעה מהמקום, הנאשם תר אחר המתלוננת, לאחר שהלה לא הגיעה לבית דודתה במשך מספר שעות. בהמשך ובמהלך היום, המתלוננת הגיעה לרחוב בן גוריון ושם פגשה את הנאשם אשר המתין לה בעודו שרוי תחת השפעת אלכוהול. באותן נסיבות, הנאשם החל לחקור את המתלוננת על פשר מעשיה ועם מי היא הייתה. במעמד זה, **הנאשם סטר למתלוננת בפניה עד שזו נפלה ארצה. בהמשך לכך, הנאשם החל לבעוט במתלוננת, קרע את בגדיה וזאת תוך כדי כך שהוא מגדף אותה. כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות שריטות בפניה והמטומה בזרוע ימין.**
3. בגין אלה, הנאשם הורשע **בעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש**, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין. **באישום השני** נטען כי, ביום 30.10.2015 בשעה 16:00 לערך ברחוב ---, עת הנאשם היה שרוי תחת השפעת חומרים משכרים, התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת. בנסיבות אלו, **החל הנאשם להתפרע ותקף את המתלוננת בכך שסטר לה.** או אז, המתלוננת ניצלה את היותו של הנאשם שיכור ונמלטה הימנו אל בית מספר --, טיפסה בריצה אל הקומה השלישית ונכנסה לבית מספר -- שאת דייריו לא הכירה. בתגובה לכך, הנאשם רדף אחר המתלוננת והמתין מחוץ לדלת הבית, בעוד המתלוננת ובעלי הבית חייגו בפחד למשטרה, ותוך שהמתלוננת מאיימת על הנאשם כי המשטרה בדרך למקום.

בגין אלה, הנאשם הורשע בעבירה של **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

4. **באישום השלישי** נטען כי, במועד הרלוונטי לאירועים המתוארים באישום זה, המתלוננת התגוררה ברחוב --- וזו א היה ידידה של המתלוננת.

וכך, כשבועיים עובר ליום 15.08.2015, נפרדו הנאשם והמתלוננת לתקופה קצרה, כך שבמועד האירוע השניים היו פרודים. במועד זה, ח' הגיע לבקר את המתלוננת בביתה והדבר נודע לנאשם. לאחר מכן, הנאשם חייג אל ח' ואל המתלוננת, בעת שסבר כי האחרונה מקיימת מערכת יחסים עם גבר אחר. בתגובה לכך, המתלוננת מסרה כי היא נמצאת עם קרוב משפחה, בשל חששה שהנאשם יפגע בח' אם ידע שהוא עמה. בהמשך, **הנאשם החל לסטור למתלוננת בעוצמה**, גידף אותה, אמר לה **שהוא יהרוג אותה** ודרש הימנה שתמסור לו היכן נמצא מכשיר הנייד שלה. המתלוננת הפנתה את הנאשם לחדר אחר בבית ובזמן שהנאשם הלך, המתלוננת נמלטה עם בנה הקטין מהבית. מיד ובסמוך, **הנאשם הגיע למקום עם אחרים כאשר האחרונים מצוידים באלות באמצעותן היכו את ח' ובעטו בו. כתוצאה מהתקיפה, נגרמו לח' שברים בצלעותיו, פנאומוטורקס (חזה אוויר) של ריאה ימנית, תמט - קונסולידציה בבסיס ריאה ימין, אשר הצריכו ניתוח והכנסת נקז, ומשכך היה הלה מאושפז בבית החולים במשך מספר ימים.**

בגין אלה, הנאשם הורשע בעבירות של **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין, **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, **וסייע לחבלה חמורה** לפי סעיפים 31 + 333 לחוק העונשין.

5. הצדדים לא הגיעו ביניהם להסכמות עונשיות תוך שהוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. המאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל ומנגד, ההגנה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש, תוך סטייה לקולא ממתחמי הענישה בשל שיקולי שיקום.

6. בעניינו של הנאשם התקבלו ששה תסקירים כאשר שניים מתוכם הינם תסקירי מעצר. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, וזאת למעט אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, ויחסו לעבירות. על דרך הכלל יאמר כי תסקיריו של שירות המבחן נושאים אופי חיובי ובסופם המלצה להשית על הנאשם עבודות של"צ בהיקף של 200 שעות; צו מבחן; מאסר מותנה; ופיצוי למתלוננת.

7. מחוות הדעת מאת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 30.05.2018, עולה כי **הנאשם מתאים לבצע עבודות שירות.**

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. באת כוח המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו, ובייחוד על הנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננת ולח', ועתרה לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כל אחד מהאישומים, ולקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 12 חודשים ל- 4 שנים, ולהעמיד את עונשו של הנאשם ברף הבינוני - נמוך של המתחם, לצד ענישה נילוית בדמות מאסר מותנה, פיצוי לקורבנות העבירה, קנס והתחייבות. לדידה של המאשימה, אכן יש לשקול לזכותו של הנאשם את העובדה כי עברו הפלילי חף מהרשעות קודמות, כי הלה הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ועבר הליך שיקומי. אולם, כל אלה לשיטתה אינם מצדיקים סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם בשל ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם וחומרתן.

9. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר שיכול ויורצו בעבודות שירות. כמו כן, הלה הפנה, בין היתר, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, לשיתוף הפעולה שלו עם ההליכים הטיפולים, לקבלת האחריות והבעת החרטה מצדו, לעובדה כי הורתע מתקופת מעצרו מאחורי סורג ובריא ובהמשך משהותו בתנאים מגבילים, ולעובדה כי מאז האירועים מושאי האישום לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. לאור כל אלה, ההגנה ביקשה לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם ולסטות לקולא מהמתחם בשל שיקולי שיקום ולאמץ את המלצתו של שירות המבחן לעניין העונש.

10. הנאשם אשר קיבל את **"זכות המילה האחרונה"** הביע חרטה על מעשיו והדגיש כי למד את לקחו, "לקח את עצמו בידים" - נמנע משתיית אלכוהול; התקרב לדת; שומר על רצף תעסוקתי; הקים משפחתה חדשה; עבר

הליך שיקומי משמעותי שעזר לו להבין דברים אחרת באמצעות הכלים אותם רכש במסגרת הטיפול.

דין והכרעה

11. ראשית חוכמה אציין, כי לא נהירה לבית המשפט עתירתה של המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אחד מהאישומים, מצד אחד; ולקבוע מתחם אחד "מאוחד", מצד שני. כידוע, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, וכפי שזה פורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)), מקום בו עסקין בנאשם שביצע כמה מעשים, כי אז תחילה יש לקבוע אם מכלול המעשים מהווה אירוע אחד, שאז ייקבע מתחם עונש הולם אחד, או שמא מהווים מעשיו השונים כמה אירועים נפרדים, שאז בגין כל אחד מהם יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד. רוצה לומר, המאשימה לא יכולה ביד האחת לטעון כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אירוע, וביד השנייה לעתור לקביעת מתחם עונש הולם אחד "מאוחד". שכן, המדובר בשתי דרכי פעולה חלופיות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת זו עם זו.
12. על כל פנים, ולגופם של דברים, משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015) (להלן: "עניין דלאל"); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד.
13. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באלימות כלפי בת זוגו המתלוננת וכלפי מכרה, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות. דברים אלה אמורים בשים לב לעובדה שעיקר העבירות בוצעו על רקע של אותה מערכת יחסים קלוקלת שבין הנאשם למתלוננת, כך שלמעשה נדמה כי בפנינו מסכת עבריינית אחת של עבירות אלימות בתוך התא הזוגי, אשר נפרסה על פני פרק זמן של מספר חודשים. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד ייאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק, (26.12.2013)). אשר על כן, בית המשפט יקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול המעשים שבהם הורשע הנאשם.
14. לאור האמור, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)), אקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע.

קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
16. **בעצם ביצוע עבירות האלימות** פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. לא אחת התריעו בתי המשפט כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות באמצעות ענישה הולמת (ראו לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (05.11.2012)):
- "בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו "לפתור סכסוכים" בכוח**

הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פנייה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים".

17. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם, החבלות שנגרמו לקורבנות העבירות, הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו-סבורתני כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה **ממשית**.

18. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת **התקיפה החבלנית** (המיוחסת לנאשם באישום הראשון), הרי שנתתי דעתי לאופייה של התקיפה שביצע הנאשם כלפי המתלוננת בכך **שסטר לה בפניה ומשנפלה ארצה החל לבעוט בה בבטנה וקרע את בגדיה תוך שהוא מגדף אותה**. כידוע, עבירת התקיפה שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות וברי כי אין דין דחיפה או סטירה כדין מהלומת אגרופ. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף הבינוני. כאן, גם נזקפת לחובתו של הנאשם העובדה כי התנהגותו הופנתה כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו באותה עת. זאת ועוד, הרי שלא ניתן להתעלם אף מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, ובייחוד הדברים אמורים בשים לב לעובדה שהנאשם בפרץ עברייני משולל רסן בעט במתלוננת בבטנה עת היא שרועה על הארץ ואף קרע את בגדיה, מעשה שעלול היה לגרום למתלוננת נזק חמור בהרבה מזה שנגרם לה בסופו של יום. זאת ועוד, ואף מעבר לנזק הפיזי שנגרם למתלוננת, יש ליתן את הדעת לכך שהעבירה בוצעה במקום ציבורי, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוננת, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם לה לתחושות של בושה ועגמת נפש.

עוד ולחומרא נתתי דעתי **לנזקים הגופניים שנגרמו למתלוננת - המטומה בזרוע ימין וכן שריטות בפניה שאינם של מה בכך**. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברייני תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. כאשר בולטת בחומרתה העובדה כי הנאשם ביצע את העבירה בגין דברים של מה בכך, כאשר ביקש לתשאל את המתלוננת לפשר מעשיה ולדרוש לדעת עם מי הייתה ובכך הפגין הלה כלפיה תפיסות רכושניות.

באשר לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה, הרי שנתתי דעתי לכך שאת המיוחס לו ביצע הנאשם עת הוא נתון תחת השפעת אלכוהול. הגם שניתן היה לטעון כי יש לזקוף נסיבה זו לקולא, הרי שביני לבין עצמי אינני משוכנעת בכך, ולדידי, אף ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 **חיים פרץ נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013)).

19. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה של **תקיפה סתם** (המיוחסת לנאשם באישום השני), נתתי דעתי לאופייה של האלימות שהופעלה כלפי המתלוננת, ובפרט לכך כי הנאשם בחר לתקוף את המתלוננת ולסטור לה בטבורה של עיר באמצע הרחוב. אכן, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף הנמוך. ואולם לא ניתן להתעלם מכך כי לאחר שהמתלוננת נמלטה הימנו, הפגין הנאשם נחישות תוך שרדף אחריה, והמתין מחוץ לדלת הדירה בה הלה התחבאה מפניו. בנסיבות אלו בנקל ניתן לשער כי מעבר לפגיעה הפיזית שחוותה המתלוננת אף נגרמו לה תחושות של בושה ועגמת נפש. עוד ולחומרא, נתתי דעתי לכך שגם באירוע זה, מעשיו של הנאשם הושפעו במידה רבה מצריכת האלכוהול. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לכך שנדמה כי מעשיו בוצעו מבלי שקדם להם תכנון מוקדם.

20. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות **לעבירת האיומים** (המיוחסות לנאשם באישום השלישי), הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לאופיים של האיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת. המדובר באיומים שאינם ערטילאיים גרידא אלא מכוונים לפגיעה קונקרטית בחייה של המתלוננת - עת שאמר לה כי יהרוג אותה. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה לא נאמרו מן השפה אל החוץ, אלא לווו בפגיעה פיזית במתלוננת עת הלה סוטר בפניה בעוצמה, ובנקל ניתן לשער כי הדבר נטע בקרבה פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית.

- כאשר ברי כי נסיבה זו של איומים המלווים בסטירות עוצמתיות אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של יום, עד כדי גרימת חבלות ואף למעלה מכך.
21. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות **לעבירת התקיפה** (המיוחסת לנאשם באישום השלישי), הרי שנתתי דעתי לאופייה של התקיפה עת הנאשם סטר למתלוננת. על אף שמדובר בתקיפה אשר אינה נמצאת ברף חומרה גבוה, הרי שבענייננו הלה סטר למתלוננת בעוצמה כאשר ברי, כי זו הסבה לה כאב, עגמת נפש והשפלה. לדידי, הימלטותה של המתלוננת מביתה יחד עם בנה הקטין מיד לאחר האירוע יש בה להעיד על החשש שפיעם בה כתוצאה ממעשיו של הנאשם. גם כאן יאמר כי נסיבה זו של סטירות עוצמתיות אף היא מעצימה את פוטנציאל הנזק, ויכולה הייתה להוביל לתוצאה קשה הרבה יותר מזו שנגרמה בסופו של דבר.
22. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות **לעבירת הסיוע לחבלה החמורה** (המיוחסת לנאשם באישום השלישי), שקלתי לחומרא את **התוצאות הקשות והנזקים הגופניים שנגרמו לח' כתוצאה מכך שהנאשם הגיע למקום עם אחרים כשהם מצוידים באלות תוך שהאחרים תוקפים את ח' בבעיטות ובאלות ופוצעים אותו וגורמים לו לחבלות בדמות שברים בצלעות ופגיעות בריאה שהצריכו ניתוח והכנסת נקז ואשפוז בבית החולים למשך מספר ימים**. במקרה הנדון אין עסקין בנזק פוטנציאלי בלבד, אלא בפציעות של ממש שנגרמו לח' כאשר ברי כי נסיבה זו של פציעה באמצעות אלות ובעיטות אף מעצימה את פוטנציאל הנזק, ואך בנס לא הובילו לתוצאות חמורות מאלו שנגרמו בסופו של יום, עד כדי קיפוח חיים ממש. כמו כן, ומעבר לכאב הפיזי, הרי שיש לשער שלח' נגרמו תחושות של בושה, השפלה ועגמת נפש. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי חומרת המעשים המתוארים באירוע זה מצויים ברף חומרה גבוה.
23. אכן כתב האישום מייחס לנאשם את עבירת הסיוע למעשה החבלה תוך שאינו מפרש מה היה אופי הסיוע אותו הושיט הנאשם לאחרים. עם זאת מדבריו של הסנגור בטיעוניו לעונש עולה כי בשלב זה היה הנאשם מצוי בחדר אחר (טיעון עליו לא חלקה המאשימה). ומכאן שניתן להבין כי הסיוע של הנאשם לביצוע העבירה בא לביטוי בכך שהלה לא עשה דבר על מנת למנוע את תקיפת ח' על ידי האחרים (הדבר אף נתמך בטיעוניה של המאשימה לעונש). על אף שמדובר בסיוע פאסיבי בו נקט הנאשם, הרי שמצאתי לזקוף לחומרא את העובדה כי הנאשם סייע לאחרים בכך שלא מנע את תקיפתו משוללת הרסן ומזרת האימה של ח' על ידי האחרים, עת אלה מכים את הלה ללא רחם. חרף העובדה כי לא היה זה הנאשם אשר גרם באופן ישיר לנזקיו הגופניים של ח', וחרף העובדה שהלה הורשע בסיוע בלבד, הרי שלדידי אין בכך כדי לבטל את הנזקים הגופניים החמורים שנגרמו לקורבן העבירה, שאף לנאשם חלק בגרימתם, הגם אם בעקיפין. מנגד ולקולא, מצאתי לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה כי הסיוע אותו הושיט לאחרים אינו נמצא ברף חומרה גבוה (וזאת כאמור מבלי להפחית כהוא זה מחומרת סיוע זה). עוד וקולא, ניכר כי למעשיו של הנאשם לא קדם כל תכנון מוקדם, כאשר אלו בוצעו מתוך כעס רגעי, ורגשות סוערים כלפי המתלוננת וח'.
- כמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו המשקפת אטימות לגורלו וסבלו של האחר, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.
24. **בכל הנוגע למדיניות הענישה**, הרי ברי שעל מנת לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי, יש לזכור כי הנאשם הורשע בשילוב של מספר עבירות ומטבע הדברים, הצדדים לא הציגו לעיוני פסקי דין שבהם נדונו מקרים דומים, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים, וגם על בית המשפט יקשה לאתר פסיקה כגון זו. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
25. וכך, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות של **תקיפה סתם ואיומים**, ברגיל, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם הושתו עונשים בדמות מאסר מותנה ואו צו של"צ, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 8 חודשים (במקרים החמורים ביותר). כך למשל, ראו: ע"פ (מח' נצ') 47731-04-14 **שתיי נ' מדינת ישראל** (18.6.2014); עפ"ג (מח' מרכז-לוד) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת**

- ישראל (17.6.2014); ת"פ (י-ם) 21519-12-12 **מדינת ישראל נ' סופיר** (3.11.13); ת"פ 32142-11-12 (השלום -תל אביב) **מדינת ישראל נ' גאורג קופיצינקוב** (30.10.2012).
26. סקירת הפסיקה אף מלמדת כי בעניינים של נאשמים אשר הורשעו בעבירה אחת של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, ברגיל, נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שברך התחתון שלהם הושתו צו של"צ ואו מאסרים מותנים וברך העליון מאסר לתקופות ממושכות יותר של כ- 8 חודשים. כך למשל, ראו: רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.14); רע"פ 6756/14 **חמו נ' מדינת ישראל** (15.1.15); רע"פ 1402/15 **טלי נ' מדינת ישראל** (2.2.15); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג** (24.12.14); ע"פ (מחוזי באר שבע) 42079-10-14 **סולמאני נ' מדינת ישראל** (2.1.15); ת"פ (שלום רמלה) 9304-08-09 **מדינת ישראל נ' בילאל אל עג'ו** (9.12.13); ת"פ (שלום ראשון לציון) 56595-01-13 **מדינת ישראל נ' אהרון** (24.2.14).
27. כמו כן, בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, מעלה כי **בכל הנוגעת לעבירה המושלמת של חבלה חמורה, על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממספר חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות ועד לתקופות מאסר ממושכות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות קו הפסיקה הדומיננטי בגין ביצוע עבירה זו: רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); עפ"ג (מחוזי ת"א) 50632-12-14 **אבו לאשין נ' מדינת ישראל**, (15.04.2015); ת"פ (מחוזי חיפה) 10623-11-16 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (16.07.2017). ת"פ (שלום באר שבע) 23716-02-15 **מדינת ישראל נ' יוחאי זגרון**, (30.07.2015); ת"פ (שלום באר שבע) 5060-10-14 **מדינת ישראל נ' טספאי**, (30.03.2015); ת"פ (שלום באר שבע) 3035/12 **מדינת ישראל נ' ויקטור ברק**, (15.01.2015); ת"פ (שלום קריית גת) 43927009-13 **מדינת ישראל נ' מלינטה**, (19.11.2014); ת"פ (שלום רמלה) 13630-09-13 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.07.2016). עוד יש לזכור את כוונת המחוקק עת קבע עונש מרבי של שבע שנות מאסר לצד עבירה זו ומחצית העונש עת קבע את עונשו של המסייע לעבירה לפי סעיף 31 לחוק העונשין.
28. כן יצוין, כי עיינתי בפסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה, אולם העיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. **מטעמים השמורים עמה לא הפנתה ההגנה את בית המשפט לפסיקה מטעמה**. ואכן, נהיר לבית המשפט שקיימים מקרים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שהרי מתחמי הענישה שנקבעים בכל מקרה ומקרה משתנים בהתאם לנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר אין דין חבלה שנגרמת כתוצאה מהדיפה שהביאה לפצעים שטחיים ומדממים כדין חבלה שנגרמת בעקבות הטחת אלות בצלעות שהביאה לשברים או כדין חבלה שנגרמת בעקבות דקירת סכין שהצריכה אישפוזים ממושכים וניתוחים. אף בכל הנוגע לעונשים שהושתו, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הרי שגם אלה כאמור משתנים בהתאם למאפיינים האישיים של כל נאשם ונאשם, והרי שלא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר כל עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו, הביע חרטה כנה והשתתף בהליך שיקומי-טיפולי משמעותי, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות על המעשים ו שנעדר כל אופק שיקומי.
29. מה גם, וזאת חשוב להדגיש, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)); וממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
30. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, כפי שפורט לעיל -מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

31. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

32. בעניין זה, בית המשפט נותן דעתו לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. אכן, המדובר בשלושה אישומים שהאירועים שבהם התרחשו בהפרש של מספר חודשים זה מזה, כך שלא ניתן לומר כי הייתה זו מעידה חד פעמית של הנאשם. ועדיין, עצם העובדה שלנאשם אין הרשעות קודמות מלמדת כי למעט הסתבכותו זו עם החוק, הלה הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. גם בהיותו של הנאשם אזרח יצרני, העובד לפרנסתו במפעל (כפי העולה מתסקירי שירות המבחן), יש כדי לתמוך במסקנתו זו. עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - יתר את הצורך בהעדת המתלוננת וח' . בנוסף, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה על מעשיו.

עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירות שבמוקד כתבי האישום בוצעו עוד בשנים 2015 ו-2016. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא לאותה ספירת זמן "טכנית" - שכן, להגנה חלק עיקרי, ושלא לומר בלעדי, בהתמשכות ההליכים - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליכים הטיפולים השונים, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים. למעשה, לא יהיה זה מופרז לומר כי האדם שניצב כיום בפני בית המשפט בדרכו להיות שונה בתכלית מזה שביצע את העבירות המיוחסות לו. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר ולנוכח גילו הצעיר, באופן יחסי. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור כחודש מאחורי סורג ובריח וכארבעה חודשים נוספים תחת פיקוח אלקטרוני, וכי במשך תקופה ארוכה נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

33. בכל האמור עד כה, על פניו, היה כדי להביא את בית המשפט למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע על ידי. אולם, בשים לב לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההליך השיקומי המשמעותי שאותו עובר הנאשם ואשר יש בו כדי להעיד כי למצער קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד. ובמה דברים אמורים? כפי שתואר בתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב תחילה, במסגרת צו פיקוח מעצר, בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הנאשם השתתף בקבוצה האמורה במשך כשישה חודשים, התמיד להגיע למפגשים, שיתף אודות החוויות מחייו והשתדל לקחת חלק פעיל בדינאמיקה הקבוצתית. התרשמות הגורמים הטיפולים הייתה כי הלה נתרם מהשתלבותו בקבוצה. כמו כן, הנאשם לא הסתפק בכך והשתלב בהליך ראשוני במחלקה לשירותים חברתיים ברהט לבחינת התאמתו לטיפול בהתמכרות לאלכוהול. גורמי הטיפול התרשמו כי לנאשם לא קיימת בעיה בתחום צריכת האלכוהול וכי הלה מודע לעברו, למד לקח מהסתבכותו בפלילים, אינו מעוניין להמשיך לצרוך אלכוהול, ובחר בדרך חדשה בחייו, הבאה לביטוי בניהול אורח חיים תקין, תוך השתלבות בתעסוקה וזוגיות חדשה. למעלה מהצורך אציין כי לא מצאתי לקבל את טרונתה של המאשימה לפיה, טענתו של הנאשם לפיה הוא אינו צורך אלכוהול במשך שנתיים וחצי אינה עולה בקנה אחד עם מועדי האישום המייחסים לו ביצוען של חלק מהעבירות עת הוא נתון תחת השפעת אלכוהול. לדידי המדובר בדקדוק בקוצו של יוד ומצאתי לקבל לעניין זה את דברי הנאשם שאף נתמכים באמור בתסקיר מיום 06.12.2017, לפיהם אינו צורך אלכוהול מאז ששוחרר ממעצרו.

כמו כן, ולאחר שהנאשם סיים את השתתפותו בקבוצה הטיפולית לעצורי בית במסגרת שירות המבחן, הוא החל שילובו בתכנית "נושמים לרוחה" במסגרת מחלקת הרווחה לשם קבלת יעוץ מקצועי, ואולם ומאחר שהשתלב בתעסוקה בכוחות עצמו, השתתפותו בפרויקט הסתיימה. אם לא די בכך הרי שהנאשם שולב עוד בנובמבר 2017 בטיפול פרטני עם עו"ס במרכז למניעת אלימות בבאר שבע. לאורך כל הדרך נמסר מגורמי הטיפול כי הלה מגיע למפגשים כנדרש, מגלה רצינות ואחריות באשר להשתתפותו וזמני הגעתו, ועושה מאמצים להתבוננות פנימית ולקידום אישי. אכן לא נעלם מעיני כי בתחילת הדרך הנאשם נטה לצמצם את עוצמת האלימות שהפגין כלפי

המתלוננת ואולם, בהמשך דווח כי הלה מתחיל לשאת באחריות על מעשיו ועורך חשבון נפש בד בבד עם החלטה לערוך שינוי באורחות חייו הבא לביטוי בהתקרבות לדת, הימנעות משתיית אלכוהול והקמת תא משפחתי חדש. ואף הנאשם עצמו הביע שביעות רצון מעצם השתתפותו בהליך האמור, ומסר כי נתרם ממנו, באופן בו קיבל כלים לצורך התמודדות מקדמת עם מצבים שונים שבהם הוא נתקל בחייו היום.

הנה כי כן, בשים לב להליך הטיפולי הארוך שעובר הנאשם; להערכתו של שירות המבחן, לפיה הנאשם מביע רצון כן לערוך שינוי באורחות חייו ומוכן להשקיע בכך מאמצים תוך שהלה נתרם מההליכים הטיפוליים, לעובדה כי מאז ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום, במשך כשלוש שנים, הוא לא הסתבך עוד בפלילים; ולחרטה והצער שהביע - שוכנעתי כי לכל הפחות קיים סיכוי ממשי כי הנאשם ישתקם באופן מלא, ומכאן שמתקיימים בעניינו הליכי שיקום שיהיה בהם כדי להצדיק גזירת עונשו תוך סטייה ממתחמי הענישה שקבעתי.

34. יחד עם זאת, ייאמר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 יוסף

אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל,

(24.05.2016)). שני שיקולי ענישה אחרונים אלה, אף מקבלים משנה תוקף במקרה הנדון, עת עסקינן במי שהורשע בעבירות אלימות חמורות, שאחת מהן אף הביאה לחבלה במתלוננת והשנייה לפגיעתו של ח'.

35. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן לעניין העונש. אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. כאמור, באיזון בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, לדידי לא ניתן להסתפק במקרה הנדון בהשתתפותו של צ' בלבד. התפכחותו של הנאשם בשלב זה הינה מבורכת וראויה, ואכן יש בהליך הטיפולי בו הלה משולב כדי לטעת תקווה בלב כולנו כי ידע בעתיד שלא לפעול באלימות אולם יושם אל לב כי מדובר בניצני שינוי בלבד תוך שהגורמים המטפלים מדווחים כי נראה כיום כי **הנאשם מתחיל לשאת באחריות על מעשי האלימות שנקט** מכאן, שעוד צפויה לנאשם דרך ארוכה עד לשיקומו המוחלט ועליו להמשיך בהליך הטיפול בעקביות ומתוך רצון אמתי לשינוי.

36. בטרם אחתום את גזר הדין, אציין כי בשים לב לעובדה שהעונש שיושם על הנאשם מגלם בתוכו מלכתחילה את אותה התחשבות בנאשם ואת מוכנותו של בית המשפט ללכת לקראתו בזו הפעם, מצאתי שלא לנכות את הימים בהם שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח. כידוע, הגם שהכלל הוא ניכוי של ימי המעצר מעונש המאסר שנגזר, אין לנאשם זכות קנויה לכך, ושאלת הניכוי מהווה למעשה שיקול משיקולי הענישה, בעוד שהשתתפותו עונש שהוא מקל מלכתחילה, יכולה להביא את בית המשפט למסקנה לפיה אין מקום לנכות את ימי המעצר (רע"פ 7584/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (02.12.2014); ע"פ 3924/17 גיל אלבז נ' מדינת ישראל, (27.07.2017)). ובוודאי

שהדברים האמורים נכונים מקום בו נגזר עונש לריצוי בעבודות שירות, שאז ניכוי ימי המעצר הוא בבחינת צעד שאיננו טריוויאלי (ראו עניין פלוני שאוזכר זה עתה). אשר לתקופה שבה שהה הנאשם במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, הרי שממילא בשים לב לפסיקתו של בית המשפט העליון, לא ניתן לנכותו מעונש המאסר שנגזר (ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.04.2016); כן ראו: ע"פ 8547/15 מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה, (05.06.2016); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 53142-12-16 זיו רחמימוב נ' מדינת ישראל, (17.05.2017)). אם כי, כפי שכבר צוין לעיל, התקופה בה שהה הנאשם במעצר, הן מאחורי סורג ובריח והן תחת פיקוח אלקטרוני, הובאה בחשבון כשיקול לקולא במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

37. כללם של דברים, ייאמר כי אכן מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר, ונדמה כי הקושי אף גובר מקום בו מדובר בנאשם שמצד אחד, ביצע מכלול של עבירות שאין להקל ראש בחומרתן; אך מצד שני, הוא נעדר כל עבר פלילי, ושעובר הליך שיקומי מרשים. אכן ברגיל, עונשו של מי שהורשע בצבר עבירות אלימות חמורות כמו אלו שבהן הורשע הנאשם - דינו למאסר מאחורי סורג ובריח. גם במקרה הנדון, בית המשפט אינו מתעלם מחומרת

מעשיו של הנאשם ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננת ולח' בייחוד. ועדיין, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ההליך השיקומי שהוא מצוי בעיצומו ועוד צפוי לעבור במסגרת צו המבחן שיושת עליו, עברו הפלילי הנקי, גילו הצעיר באופן יחסי, הודאתו במיוחס לו, החרטה שהביע, וכל יתר מאפייניו אשר תוארו בגזר הדין - מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור את עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם הענישה שנקבע. לצד אלה, הנזקים שנגרמו למתלוננים ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושת על הנאשם.

38. מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 30.05.2018, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 21.08.2018, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה בבית אבות משען, עמותת יחדיו, ברחוב אלפסי 12 בבאר שבע וזאת מדי יום בין הימים א'-ה', בין השעה 08:00 ל- 16:30; והכול אלא אם הממונה יודיע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 5,000 ₪ לח' א', ע"ת/4.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 21/1/19.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

ה. פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 21/7/19.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

המזכירות תשיב למפקיד הכספים את יתרת הכספים בפיקדון.

ו. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה אחת מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו הבחן והשתת עונש אחר תחתיו.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ח, 25 יוני 2018, במעמד הצדדים.